

15.5.2014

4 1

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU

U I ME REPUBLIKE HRVATSKE
P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sucu ovog suda Vici Roščić, u pravnoj stvari tužitelja Tonća Jukića iz Splita, Rendićeva 24, zastupanog po punomoćnicima Vinku Ljubičiću i Željku Vrdoljaku, odvjetnicima u Splitu, protiv tuženika ad 1) Grad Split, zastupan po Kseniji Staničić Ćutura, ad 2) Bačvice plaža d.o.o. Split, Svačićeva 24a, zastupan po punomoćnicima Tomislavu Kasalu i Bori Rajiću, odvjetnicima u Splitu i ad 3) Miro Šegović iz Tučepa, Donji Ratac 14, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 04. travnja 2014. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja Vinka Ljubičića, punomoćnika tuženika ad 1) Ksenije Staničić Ćutura i zamjenika punomoćnika tuženika ad 2) Hrvoja Rajića, odvjetničkog vježbenika kod odvjetnika Bore Rajića, objavljeno dana 14. svibnja 2014. godine,

presudio je:

I Dužni su tuženici ad 2) Bačvice plaža d.o.o. i ad 3) Miro Šegović solidarno, u roku od 15 dana, isplatiti tužitelju iznos od 192.000,00kn sa zakonskom zateznom kamatom koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5% poena, a koja kamata teče od dana 31. ožujka 2011. godine, pa do isplate, dok se za više traženo tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

II Dužni su tuženici ad 2) Bačvice plaža d.o.o. i ad 3) Mirko Šegović solidarno, počev od dana 31. ožujka 2011. g. pa svaki mjesec ubuduće, na ime izgubljene zarade plaćati tužitelju iznos od po 6.400,00kn mjesečno, sa zakonskom zateznom kamatom koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5% poena, a koja na svaki pojedini mjesečni iznos dospijeva 15-tog dana u mjesecu za protekli mjesec, s time da su dospjele obroke do pravomoćnosti presude dužni platiti odjednom, u roku 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, dok se za više traženo tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

III Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na tuženika ad 1) Grad Split u cijelosti kao neosnovan.

IV Dužni su tuženici ad 2) Bačvice plaža d.o.o. i ad 3) Mirko Šegović solidarno, u roku od 15 dana, naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 90.200,00kn.

Obrazloženje

U tužbi se navodi da je tužitelj 18. kolovoza 2002. g. u Splitu, na plaži Bačvice, pri klizanju sa zračnog jastuka postavljenog u moru (vodeni trampolin) zadobio ozljede – politraumu, opasne po život, koje su kod njega prouzročile 100% trajni invaliditet. Tuženik ad 3) da je vlasnik vodenog trampulina. Tuženik ad 2) podkoncesionar mjesta na kojemu je postavljen trampolin, a tuženik ad 1) da odgovara temeljem Ugovora o koncesiji na pomorskom dobru u uvali Bačvice u Splitu, zaključenog sa Skupštinom Splitsko-dalmatinske Županije, kojim je prenio pravo koncesije na tuženika ad 2). Zbog navedenog da se radi o solidarnoj odgovornosti između svih tužitelja jer je na nepravilan način i na neodgovarajućoj lokaciji postavljen navedeni vodeni trampolin. Predmet tužbe da je imovinska šteta koju tužitelj trpi. Naime, zbog štetnog događaja da je imao poček od dvije i pol godine u redovnom studiranju, odnosno ukupno 30 mjeseci. Dana 23. prosinca 2010. g. da je diplomirao na fakultetu elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje u Splitu, te da mu pripada naknada za izgubljeno vrijeme počeka, odnosno izgubljenu zaradu od 30 mjeseci, kao i naknada plaće od završetka studija pa ubuduće. Visina naknade koju određuje prema primanjima njegovih kolega, da se kreće u iznosu od najmanje 10.000,00kn mjesečno. Ovo stoga što diplomirani ing. računarstva, prema podacima Državnog statističkog zavoda, prima mjesečnu plaću u iznosu od 7.600,00kn, odnosno prema podacima tvrtke „Simens“ najmanje 12.000,00kn mjesečno. Smatra da bi bilo realno očekivati kako bi po završetku studija i tužitelj, da nije postao 100% invalid, primao navedenu plaću. Imajući u vidu način nagrađivanja, da bi mu pripadao i određeni varijabilni dio plaće koju ostvaruju njegove kolege, naknada za godišnji odmor i druga davanja, što cijeni u mjesečnom iznosu od 12.000,00kn izgubljene zarade. Predloženo je donošenje presude kojom bi se tuženici solidarno obvezali isplatiti tužitelju 240.000,00kn sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01. 07. 2007. g. do isplate, te ubuduće iznos od po 8.000,00kn mjesečno, na ime izgubljene zarade, odnosno rente.

Tuženik ad 1) usprotivio se tužbi i tužbenom zahtjevu tužitelja u cijelosti, ističući prvenstveno prigovor nedostatka pasivne legitimacije. Naime, u vrijeme nastanka štetnog događaja ovaj tuženik da nije upravljao prostorom i sadržajima Uvale Bačvice, niti iste održavao, te stoga nije imalac opasne stvari niti se bavi opasnom djelatnošću u svezi koje bi tužitelj navodno pretrpio štetu. U konkretnom slučaju koncesionar plaže Bačvice da je tuženik ad 2) koji je kao takav upisan u Sudskom registru, te za štetu odgovara vlastitom imovinom. Zračni jastuk da je postavio tuženik ad 3), temeljem ugovora zaključenog s tuženikom ad 2) kojim se obvezao na naknadu štete trećim osobama u vezi s obavljanjem takve djelatnosti. Nadalje, iz tužbe i tužbenih navoda da ne proizlazi osnovanost tužbenog zahtjeva, u odnosu na ovog tuženika, s obzirom da tužitelj ničim ne dokazuje uzročno-posljedičnu vezu između štete koju tužitelj trpi i ponašanja ovog tuženika. Predmetna šteta da je nastala isključivo radnjom samog tužitelja. Oспорava se visina postavljenog tužbenog zahtjeva i ističe prigovor zastare, odnosno prekluzije. Tužitelj da ničim ne dokazuje kako bi po redovnom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima ostvarivao nekakvu dobit, a posebno ne u utuženom iznosu, za slučaj da nije bilo predmetnog štetnog događaja. Nadalje, ničim da ne dokazuje kako je imao namjeru ostvariti taj dobitak, niti vjerojatnost ostvarenja istog. Ne postoji niti uzročno-posljedična veza između ponašanja ovog tuženika i navodnog zastoja u studiranju tužitelja, a notorna činjenica da je tako brojni studenti odugovlače studiranje iz različitih razloga, kao i da zbog teške gospodarske situacije diplomirani ing. računarstva ne mogu naći nikakav posao, a posebno ne posao u struci. Na posao da se čeka godinama, pa u tom smislu niti tužitelj ne može biti iznimka. Dodatno ističe da ne postoji nikakva garancija, niti je tužitelj u tom smislu dostavio dokaze, iz kojih bi proizlazilo da bi po završetku studija radio i primao plaću u zatraženom iznosu. Navedeni iznosi da su postavljeni paušalno i nerealno. Nadalje, tužitelj da

bi eventualno mogao zahtijevati iznos u visini razlike primanja, koju već ostvaruje, odnosno može ostvariti iz drugih osnova i iznosa prosječne plaće osobe njegovih kvalifikacija. Na koncu, ističe da je tužitelj postigao korist u svezi s predmetnim štetnim događajem, s obzirom da mu je presudom ovog suda II P-958/03, odnosno presudom Županijskog suda Gžx-132/09 na ime nematerijalne štete dosuđen iznos od 1.024.000,00kn s pripadajućom zateznom kamatom, te daljnji iznos od 2.022,32kn. Tijekom postupka ovaj tuženik ističe da je presudom VSRH br. Rev-513/10 prihvaćena njegova revizija, te preinačene presude Županijskog suda u Splitu Gžx-132/09 i Općinskog suda u Splitu II P-958/03 na način da je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na ovog tuženika na solidarnu isplatu nematerijalne i materijalne štete u cijelosti, kao neosnovan.

Tuženik ad 2) također se usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu tužitelja u cijelosti ističući i prigovor promašene pasivne legitimacije. Ističe da je protiv presude ŽS u Splitu Gžx-132/09 i presude ovog suda II P-958/03 izjavljena revizija, o kojoj u trenutku podnošenja odgovora na tužbu nije odlučeno. Nadalje, ovaj tuženik da je s tuženikom ad 1) zaključio Ugovor od 15. 05. 2002. g. kojim je tuženiku ustupio pravo korištenja dijela pomorskog dobra na sjevernoj strani morskog dijela zapadnog betonskog platoa u uvali Bačvice, površine 70m², u svrhu postavljanja rekreacijsko-zabavnog sadržaja na vodi, tzv. Aqua park, odnosno pružanja usluga zabavno-rekreativnih djelatnosti za djecu, sve u sklopu gospodarskog korištenja uvale Bačvice. Ustupanje prava korištenja dijela pomorskog dobra da se može poistovjetiti s davanjem u najam određenog zemljišta ili zakup određenog poslovnog prostora radi obavljanja određene djelatnosti, pa se kao logično postavlja pitanje kakva je odgovornost najmodavca ili zakupodavca za djelatnost koju će netko obavljati na unajmljenom zemljištu ili zakupu poslovnog prostora. Dakle, ovaj tuženik postavlja pitanje zašto bi upravo on odgovarao za štetu nastalu u obavljanju djelatnosti tuženika ad 3), samo iz razloga što mu je ustupio na korištenje dio pomorskog dobra koji mu je dat u podkoncesiju. Nadalje, ovaj tuženik da ne daje odobrenje za određene djelatnosti niti je s obavljanjem konkretne djelatnosti tuženika ad 3) imao bilo kakve veze, te da nije znao niti morao znati koje i kakve trampoline će tuženik ad 3) postaviti na predmetnoj mikro lokaciji, odnosno koje uvjete mora ispunjavati. Pored navedenog, da ne odgovara niti za zastoje u studiranju tužitelja ističući također da zbog teške gospodarske situacije u državi brojni dipl. ing. računarstva nakon završenog studiranja provedu i po nekoliko godina tražeći posao u struci, za što ovaj tuženik ne odgovara, te ne bi bio obavezan naknaditi tužitelju izgublenu zaradu za utuženo razdoblje. Podaci koje tužitelj navodi u tužbi o visini plaće da su paušalni, odnosno da se ne radi o primanjima koja prosječno ostvaruju dipl. ing. računarstva. Ističe se također da bi tužitelj sukladno zakonu imao pravo na invalidsku mirovinu, te da bi u slučaju osnovanosti tužbenog zahtjeva bio ovlašten potraživati razliku iznosa koje prima na ime invalidske mirovine i iznosa prosječne plaće koju ostvaruju zaposlenici njegove struke.

Tuženik ad 3) nije dao odgovor na tužbu, a dostava pismena ovom tuženiku u postupku je izvršena putem oglasne ploče suda, temeljem odredbe čl. 143 ZPP-a.

U postupku su izvedeni dokazi pregledom spisa ovog suda I K-1014/05, II P-958/03, potvrde Sveučilišta u Splitu, Fakulteta elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje Klasa:UP/I-034-04/10-03/0750 od 23. prosinca 2010. g., preslike Indexa tužitelja br. 002434, revizije tuženika Bačvice plaža d.o.o. u predmetu II P-958/03 od 27. 11. 2009. g., mail korespondencije tužitelja i HATTRICK d.o.o. iz veljače 2013. g., izvješća Sanef ITS technologies d.o.o. Split od 25. 03. 2013. g., izvješća Hrvatskog zavoda za zapošljavanje, Područni ured Split, Klasa:032-03/13-01/76 od 17. 05. 2013. g., s uvjerenjem od istog dana, izvješća HZMO Split Klasa:143-01-01/13-1 od 22. 05. 2013. g., podataka Državnog zavoda za statistiku Klasa:952-

03/13-01/208 od 21. 05. 2013. g., izvješća LENIO d.o.o. Split od 05. 04. 2011. g., potvrde Ericsson Nikola Tesla d.o.o. Zagreb od 15. 04. 2011. g., presude OS u Splitu II P-938/03 od 07. 10. 2008. g., presude i rješenja Županijskog suda u Splitu Gžx-132/09, izvješća Sveučilišta u Splitu, Fakulteta elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje, Klasa:034-07/13-01/0011 od 16. 10. 2013. g., presude VSRH br. Rev-513/10-2 od 30. 10. 2013. g. i presude Županijskog suda Gžp-441/2011 od 26. 11. 2013. g.

Tuženi zahtjev tužitelja osnovan je u dosudujućem dijelu.

Među strankama nije sporno sljedeće:

- da je ugovorom o koncesiji na pomorskom dobru „Uvala Bačvice“ u Splitu, koji sadrži samo datum urudžbiranja 01. 03. 1996. g., a na temelju odluke o koncesiji na pomorskom dobru, skupština Županije Splitsko-dalmatinske kao koncedent dala u koncesiju Gradu Splitu pomorsko dobro „Uvalu Bačvice“ radi gospodarskog korištenja u cjelokupnoj površini od 14.367m² i pripadajućeg morskog akvatorija, s tim da se može koristiti za plažu, sportske terene i komercijalne sadržaje uz određenu naknadu.
- da je u točki 5 tog ugovora navedeno da je koncesionar odgovoran za eventualnu štetu nastalu uslijed gospodarskog korištenja koncesije, dok je u točki 9 navedeno da se ugovor sklapa na vrijeme od 12 godina,
- da je odlukom o izmjeni i dopuni Odluke o koncesiji pomorskog dobra „Uvala Bačvice“ u Splitu od 27. 09. 2001. g. Gradu Splitu, kao ovlašteniku koncesije, dopušten prijenos prava uporabe i korištenja poslovno-komercijalnih i kupališno-komercijalnih sadržaja na Trgovačko društvo Bačvice plaža d.o.o. Split, ali uz zadržavanje potpune odgovornosti prema davatelju koncesije,
- da je dodatkom broj 1 Ugovora o koncesiji od 17. 10. 2001. g. osim izmjene visine naknade za koncesiju ovlašteniku u čl. 2 tog Ugovora dopušten prijenos prava uporabe i korištenja poslovno-komercijalnih i kupališno-komercijalnih sadržaja na tvrtku Bačvice plaža d.o.o. uz zadržavanje pune odgovornosti prema davatelju koncesije
- da se u Ugovoru br. 6/02 od 15. 05. 2002. g. sklopljenim između TO Bačvice plaža d.o.o. i Mira Šegovića, tuženika ad 3), kao vlasnika turističkog obrta „Adriatic aqua park“ spominje da je ugovorom od 17. 04. 2001. g. Grad Split prenio na TO Bačvice plaža d.o.o. Split pravo podkoncesije gospodarskog korištenja na pomorskom dobru Uvala Bačvice
- da je Ugovorom br. 6/02 od 15. 05. 2002. g. Bačvice plaža d.o.o., kao podkoncesionar, ustupila Miru Šegoviću, kao korisniku, pravo korištenja dijela pomorskog dobra na sjevernoj strani morskog dijela zapadnog betonskog platoa u uvali Bačvice, površine od svega cca 70m², a u svrhu postavljanja rekreacijsko-zabavnog sadržaja na vodi tzv. „Aqua park“,
- da je tuženik ad 3) Miro Šegović 24. 05. 2002. g. dobio od strane nadležnog upravnog tijela Splitsko-dalmatinske Županije koncesijsko odobrenje u kojem je izričito navedeno da će Poglavarstvo Grada odrediti nositelju koncesijskog odobrenja mikro lokaciju na morskoj obali u skladu s čl. 13 Pravilnika o načinu, uvjetima i visini naknade za izdavanje koncesijskih odobrenja

- da je vodeni trampolin postavljen na dubini znatno manjoj od one koju je kao sigurnu propisao proizvođač, odnosno da je postavljen na dubini od oko 1-1,5 metar, ovisno o variranju plime i oseke, dok bi minimalna dubina trebala iznositi 3,05 m time da je mikro lokaciju tuženiku ad 3) Miru Šegoviću odredio tuženik ad 2) Bačvice plaža d.o.o.
- da je tužitelj u dobi od 19 godina, 18. 08. 2002. g., sa svojim društvom bez znanja davatelja usluge ušao s morske strane na područje gdje je bio smješten Aqua park, te se uspeo na vodeni trampolin i postavio na ležeći položaj potbuške, na zračni jastuk, glavom okrenut prema moru
- da je u jednom trenutku iz nepoznatog razloga naglo otklizao u more, te imajući na umu dubinu mora od cca 1 metar i s tim u vezi nepovoljan kut uranjanja, te svoju korpulentnost i visinu od cca 1,93m, glavom udario o dno, te zadobio prijelom VII vratnog kralješka uz oštećenje ledne moždine sa zaostalom paraplegijom i parezom gornjih udova i posljedično 100% invaliditetom, odnosno smanjenjem životne aktivnosti,
- da je u predmetu ovog suda II P-958/03 za nastali štetni događaj pravomoćno utvrđena odgovornost tuženika Bačvice plaža d.o.o. i Mira Šegovića u omjeru od 80%, odnosno suodgovornost tužitelja u omjeru od 20%, dok je tužbeni zahtjev odbijen u odnosu na Grad Split, ovdje tuženika ad 1)
- da se odgovornost tuženika ad 2), prema stajalištu VSRH izraženom u odluci Rev-513/10-2, zasniva na činjenici što je kao podkoncesionar, tj. osoba koja je na osnovu sklopljenih ugovora s koncesionarom, a potom i s tuženikom ad 3) Mirom Šegovićem, izabrao i odredio neprimjerenu i nepogodnu mikro lokaciju u površini od 70m² za odvijanje rekreacijskog sadržaja, gdje je od strane tuženika ad 3) Mira Šegovića postavljen i za vodeno dno pričvršćen zračni jastuk, odnosno da se odgovornost drugotuženika zasniva na presumiranoj krivnji u smislu čl. 154 st. 1 ZOO-a, s tim da je potrebno uzeti u obzir i odgovornost oštećenika, ovdje tužitelja, u smislu čl. 192 ZOO-a u omjeru od 20%,
- da tuženici ad 2) i ad 3) za štetu nastalu tužitelju odgovaraju temeljem odredbe čl. 206 st. 1 ZOO-a solidarno, kako je to utvrđeno u postupku ovog suda II P-958/03, upravo iz razloga što su sukladno svom ugovornom položaju i ponašanju zajedno uzrokovali štetu, odnosno šteta je rezultat zajedničkog postupanja ovih tuženika, bez obzira što odgovaraju u različitim kriterijima odgovornosti i to drugotuženik objektivno, a trećetuženik po kriteriju subjektivne odgovornosti, odnosno presumirane krivnje,
- da se prema utvrđenju suda u postupku II P-958/03 odgovornost tužitelja u omjeru od 20% za nastali štetni događaj i štetu zasniva na činjenici da je vodeni trampolin koristio protivno njegovoj svrsi i namjeni, s nedovoljnom pažnjom i na rizičan način, na što upućuje dinamika štetnog događaja, koju je sud utvrdio vještačenjem,
- da prema stavu VSRH iz odluke Rev-513/10-2 Grad Split ne bi bio odgovoran za nastali štetni događaj i štetu koju tužitelj trpi, jer predmetna šteta nije nastala iz gospodarskog korištenja koncesije prema drugoj ugovornoj strani, a nije nastala ni iz ugovora kojim je Grad Split prenio na tuženika ad 2) pravo podkoncesije gospodarskog korištenja na pomorskom dobru Uvala Bačvice, već je sporna šteta

nastala kao posljedica propusta u izboru mikro lokacije na morskoj obali tuženika ad 2) Bačvice plaža d.o.o., prema ugovoru br. 6/02 od 15. 05. 2002. g., kojim je ovaj tuženik, kao podkoncesionar, ustupio tuženiku ad 3) Miru Šegoviću pravo korištenja pomorskog dobra od 70m² u kojem tuženik ad 1) nije sudjelovao,

- da je prema koncesijskom odobrenju kojeg je tuženik ad 2) dobio od nadležnog upravnog tijela Splitsko-dalmatinske Županije 24. 05. 2002. g., poglavarstvo Grada Splita trebalo odrediti nositelja koncesijskog odobrenja mikro lokacije na pomorskoj obali u skladu sa čl. 13 Pravilnika o načinu, uvjetima i visini naknade za izdavanje koncesijskih odobrenja, ali da u postupku II P-958/03, niti u ovom postupku, nitko od stanaka u sporu nije dostavio dokaze da bi Grad Split bio pozvan da postupi po navedenom ovlaštenju, a sve da je i bio pozvan to pravo nije moglo prijeći na drugotuženika, kako navodi VSRH u odluci Rev-513/10,
- da je prema naprijed navedenim utvrđenjima iz postupka II P-958/03, Grad Split u vrijeme štetnog događaja, bio ovlaštenik koncesije, ali zasnivanjem daljnjih pravnih odnosa na dijelu pomorskog dobra, ne može snositi odgovornost zbog toga što nije odredio mikro lokaciju na morskoj obali, jer između te okolnosti i nastale štete nema pravno relevantne uzročne veze, radi čega nisu ostvarene pretpostavke odgovornosti za štetu ovog tuženika, niti u ovom postupku,
- da je tužitelj upisao studij računarstva na fakultetu elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje u Splitu 29. 09. 2001. g., te da je tog dana upisao zimsko-ljetni semestar za školsku godinu 2001/2002, i prema podacima iz Indexa položio dva ispita, te da mu je odlukom dekana odobreno mirovanje studija za tu godinu i poček upisa za 2002/2003, odnosno da mu je odobreno mirovanje i poček upisa za 2003/2004 godinu, a odobreno mu je i mirovanje za 2008/2009 godinu do 01. 10. 2010. g., da bi diplomirao 23. 12. 2010. g.
- da se tužitelj prema evidenciji Hrvatskog zavoda za zapošljavanje, Područni ured Split, vodi kao nezaposlena osoba bez prava na novčanu naknadu, te da prema podacima HZMO-a ne ostvaruje pravo na invalidsku mirovinu,
- da je prema podacima Državnog zavoda za statistiku plaća VSS u RH prema nacionalnoj klasifikaciji djelatnosti za prosinac 2010. g. iznosila 8.401,00kn, za 2011. g. 8.342,00kn, za 2012. g. 8.417,00kn, za siječanj 2013. g. 8.496,00kn, te za veljaču 2013. g. 8.370,00kn, a podaci za 2012. g. i 2013. g. da su izračunati na temelju koeficijenta, odnosno prosječne mjesečne isplaćene neto plaće VSS prema ukupnom prosjeku za 2011. g. i na temelju podataka redovitog mjesečnog istraživanja o prosječnim mjesečnim isplaćenim neto plaćama,
- da je prosjek dužine studiranja studenata računarstva, prema podacima Fakulteta elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje, 5, 6 godina, za generaciju 2001/2002, te da je u toj generaciji studij upisalo 68 studenata, da ih je odustalo 29, a završilo studij 39 studenata.

U postupku je trebalo raspraviti i utvrditi pripada li tužitelju pravo naknade za izgubljeno vrijeme počeka studija u trajanju od 30 mjeseci, odnosno izgubljenju zaradu od 30 mjeseci, te pravo na naknadu plaće od završetka studija, tj. od 23. 12. 2010. g. pa ubuduće, a sporna je i visina naknade koju po oba osnova potražuje, kao i pasivna legitimacija tuženika od 1 – 3.

Što se tiče prigovora promašene pasivne legitimacije tuženika ad 1) i 2), ovaj sud se u cijelosti pridružuje stavu suda iznijetom u postupku II P-958/03, gdje je utvrđena odgovornost tuženika Bačvice plaža d.o.o. Split i Mira Šegovića za nastali štetni događaj, te je utvrđeno da na strani Grada Splita ne postoji takva odgovornost, pa je tužbeni zahtjev u odnosu na ovog tuženika valjalo odbiti. Naime, u navedenom postupku, na temelju dokaza koje je sud cijenio sukladno odredbi čl. 8 ZPP-a, a koji spis je pregledao ovaj sud u dokazne svrhe po prijedlogu stranaka, utvrđeno je da je vodeni trampolin postavljen u preplitkom moru, te da je zbog svoje namjene, osobina, položaja i mjesta postavljanja u okolnostima konkretnog slučaja predstavljao povećanu opasnost za korisnike, odnosno da je u smislu tada važeće odredbe čl. 173 ZOO-a predstavljao opasnu stvar, za koju prema kriteriju objektivne odgovornosti odgovara njen vlasnik, odnosno imatelj stvari, tj. tuženik ad 3) Miro Šegović. Također, odgovara i tuženik ad 2) iz razloga što je izabrao i odredio neprimjerenu i nepogodnu mikro lokaciju u površini od 70m² za odvijanje rekreacijskog sadržaja, gdje je od strane tuženika ad 3) postavljen zračni jastuk, radi čega ovaj tuženik odgovara po načelu presumirane krivnje. No, utvrđeno je da ne postoji odgovornost tuženika ad 1) iz razloga koji su navedeni u obrazloženju odluke VSRH Rev-513/10, tj. da predmetna šteta nije nastala iz gospodarskog korištenja koncesije prema drugoj ugovornoj strani, niti iz ugovora kojim je ovaj tuženik prenio na tuženika ad 2) pravo podkoncesije, već je sporna šteta nastala kao posljedica propusta u izboru mikro lokacije tuženika ad 2), u čemu tuženik ad 1) nije sudjelovao. U navedenom postupku utvrđena je i suodgovornost tužitelja za nastali štetni događaj u omjeru od 20%, budući je koristio vodeni trampulin protivno njegovoj svrsi i namjeni, s nedovoljnom pažnjom i na rizičan način, na što upućuje dinamika štetnog događaja utvrđena u postupku i potvrđena provedenim vještačenjem.

Odredbom čl. 1095 Zakona o obveznim odnosima („NN“ 35/05, 41/08 i 125/11) propisano je da tko drugome nanese tjelesnu ozljedu ili mu naruši zdravlje, dužan je naknaditi mu troškove liječenja i druge potrebne troškove s tim u vezi, a i zaradu izgublenu zbog nesposobnosti za rad za vrijeme liječenja.

Odredbom st. 2 istog članka propisano je da ako ozlijeđeni zbog potpune ili djelomične nesposobnosti za rad gubi zaradu, ili su mu potrebe trajno povećane, ili su mogućnosti njegova daljnjeg razvijanja i napredovanja trajno uništene ili umanjene odgovorna osoba dužna je plaćati određenu novčanu rentu kao naknadu štete.

Kako je naprijed navedeno nije sporno da je tužitelj upisao studij računarstva za školsku godinu 2001./2002., te da je imao početak studija od dvije i pol godine, odnosno ukupno 30 mjeseci, te da je studij završio 23. 12. 2010. g. stekavši akademski naziv dipl. ing. računarstva. Također, nije sporno da tužitelj nakon završenog studija nije zasnovao radni odnos, te da se radi zasnivanja radnog odnosa obraćao pojedinim tvrtkama (Lenio d.o.o., Hattrick d.o.o., te Sanef ITS Tehnologije d.o.o.), ali da su iste odbile tužiteljevu zamolbu iz razloga neprimjerenosti njihovih poslovnih prostora za rad osoba s tjelesnim oštećenjima. Nije sporno niti to da tužitelj ne ostvaruje pravo na invalidsku mirovinu, te naknadu od strane Zavoda za zapošljavanje, budući tako proizlazi iz obavijesti nadležnih tijela HZMO-a i Zavoda za zapošljavanje.

Tužitelj je mlada i obrazovana osoba, sa zanimanjem koje je traženo i aktualno, pa bez obzira na objektivne poteškoće u gospodarstvu i velik broj nezaposlenosti, ovaj sud smatra da bi kao osoba koja je unatoč zdravstvenim preprekama uspješno završila studij, jednaku upornost iskazao i prilikom zapošljavanja, odnosno da bi na tržištu zasigurno pronašao radno mjesto

adekvatno svojoj stručnoj spremi. Sud prihvaća podatke Državnog zavoda za statistiku prema kojima je plaća za prosinac 2010. g. iznosila 8.401,00kn, te za 2011. g. prosječno 8.342,00kn, za 2012. g. 8.417,00kn, te za siječanj 2013. g. 8.496,00kn i veljaču 2013. g. 8.370,00kn, te stoga smatra primjerenom dosuditi tužitelju visinu plaće koju tužbom potražuje, tj. u iznosu od 8.000,00kn, budući je riječ o iznosu koji je unutar okvira podataka dostavljenih od strane Državnog zavoda za statistiku, koje sud prihvaća kao mjerodavne u postupku.

S obzirom da je utvrđena suodgovornost tužitelja za nastali štetni događaj u omjeru od 20%, to bi mu pripadala mjesečna plaća, prema naprijed navedenom izračunu umanjena za iznos suodgovornosti, odnosno plaća od 6.400,00kn.

Slijedom naprijed izloženog, s obzirom da je tužitelj imao poček studiranja od dvije i pol godine, odnosno 30 mjeseci, te da je isti u uzročno-posljedičnoj vezi s nastalim štetnim događajem, budući je tužitelj zbog politraume bio izložen ozbiljnom i kompliciranom liječenju, te da je zbog stupnja invalidnosti i ostalih posljedica otežana i njegova socijalna komunikacija, zbog čega je nadležno tijelo (dekan) odobrio poček (mirovanje studija), sud smatra osnovanim zahtjev za naknadom za izgubljeno vrijeme počeka u navedenom trajanju, sukladno naprijed navedenom izračunu plaće, tako da mu po tom osnovu pripada iznos od 192.000,00kn ($6.400,00kn \times 30 = 192.000,00kn$). Pri tom valja navesti da nije osnovan prigovor zastare istaknut od strane tuženika ad 2), budući je tužitelj diplomirao 23. 12. 2010. g., a predmetna tužba je podnesena 31. 03. 2011. g., unutar trogodišnjeg zastarnog roka koji se ima primijeniti na predmetni slučaj. Tužbu nije mogao podnijeti prije nego što je diplomirao, tj. prije 23. 12. 2010. godine.

Što se izgubljene zarade tiče, kako je naprijed navedeno, sud smatra da bi tužitelj po redovnom tijeku stvari, da nije bilo predmetnog štetnog događaja, zasnovao radni odnos, te da bi njegova primanja bila u visini prosječnih primanja zaposlenih sa VSS u RH, odnosno podataka koje je sam pronašao i temeljem kojih je postavio tužbeni zahtjev, vodeći računa o omjeru doprinosa tužitelja nastanku štete. Stoga, sud smatra primjerenim dosuditi tužitelju ubuduće izgubljenu zaradu u iznosu od po 6.400,00kn mjesečno, koji iznos su mu dužni plaćati tuženici ad 2) i ad 3).

Iz razloga koji su naprijed navedeni, valjalo je u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na tuženika ad 1).

Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29 ZOO-a, a dospijeće plaće određeno je sukladno odredbi čl. 84 st. 3 Zakona o radu („NN“ br. 149/09 i 61/11).

Sud smatra potrebnim napomenuti da su u ovom postupku izvedeni svi predloženi dokazi, te da je predmetna odluka donesena ocjenom dokaza sukladno odredbi čl. 8 ZPP-a. Stranke su bile dužne sukladno odredbi čl. 7 i 219 ZPP-a navesti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve, odnosno prigovore, te predlagati dokaze kojima se utvrđuju te činjenice. Sud ne samo da nije dužan, nego ne smije po službenoj dužnosti utvrđivati postoje li još neke činjenice koje bi možda bile pravno značajne za odlučivanje o istaknutom tužbenom zahtjevu, niti smije izvoditi dokaze koje stranke nisu predložile (Županijski sud u Splitu Gžo-429/11 i VSRH Rev-x-148/10-2).

Radi svega naprijed navedenog, odlučeno je kao u izreci presude.

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku (53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 57/11, 148/11 i 25/13 – dalje ZPP), a tužitelju je obistinjeno za sastav tužbe, sastav podneska od 06. 03. 2013. g. i 04. 07. 2013. g., te zastupanja na ročištima održanim 27. 04. 2012. g., 04. 07. 2012. g., 06. 03. 2013. g., 02. 07. 2013. g., 09. 05. 2013. g., 10. 10. 2013. g., 12. 03. 2014. g. i 04. 04. 2014. g. po 10.000,00kn, što ukupno iznosi 110.000,00kn. Kako je tužitelj uspio u osnovu u omjeru 80%, te u visini u omjeru od 84%, to njegov ukupni uspjeh iznosi 82% ($164:2=82$), pa mu pripada na ime troška iznos od 90.200,00kn troška.

U Splitu, dana 14. svibnja 2014. godine

S U D A C

Vica Rošćić v. r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba Županijskom sudu u Splitu. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri primjerka, u roku 8 dana od dana dostave prijepisa istog.

Za točnost otpravka – ovlaštena službenica

Mija Matas

